

worden, dan zijt Gij daarvan zelf de oorzaak door de vriendelijkheid, waarmede Gij mij steeds zijt tegemoet gekomen; eene vriendelijkheid die mij ook nu moed geeft, om den nauweren omgang met U niet slechts niet te vreezen, maar veeleer met blijde verwachting tegen te gaan. Met blijde verwachting, ja: want welk een genot moet het niet zijn, met eene schare van eminente mannen, allen geschoold in de wetenschap, allen belijders van één beginsel, allen najagend één zelfde doel, dagelijks te kunnen verkeerren, hunne gesprekken te hooren, hunnen raad te vragen!

Het is zoo, een ieder heeft zijn eigen vak van wetenschap, zijn eigen gebied van studie; maar toch, hoeveel belangrijke vraagstukken zijn er niet van algemeenen aard, die het *geheele* terrein der wetenschap omvatten, die voor *ieder* man van studie van belang zijn; en dat inzonderheid op het gebied der Grieksche oudheid, waar de verschillende takken van weten nog niet al te zeer zijn uiteengegroeid en gescheiden!

Ziet, M. H.! velen Uwer heb ik van mijne jeugd af mogen kennen; van enkelen was ik een leerling, nu zal ik weldra Uw jongste ambtgenoot zijn. Ik bid U, bejegent den ambtgenoot niet anders dan den jeugdigen vriend, dan den leerling; staat hem met dezelfde bereidwilligheid terzijde, steunt en schraagt hem met Uw raad, opdat ook door Uwe hulp *zijn* werk onzer Universiteit ten zegen zij.

Mijn Vader! Gun Uwen zoon een enkel woord. Nauw de helft van een jaar geleden stond hij hier als Uw scheidende leerling, thans ziet hem dezelfde plaats als Uw jongsten ambtgenoot. Maar het zij leerling, het zij ambtgenoot, hij is toch Uw zoon. En zoo kan hij dan den dank en de liefde van zijn hart op deze plaats niet beter vertolken, dan door de bede: laat mij voor U ook als Uw collega, toch steeds bovenal Uw *zoon* mogen blijven. Ik weet het, Gij verheugt U in mijne benoeming; niet wijl daardoor Uw last verlicht zou worden; want steeds hebt Gij den arbeid begeerd en gezocht; en de vrees is niet ongegrond, dat althans in den eersten tijd Uw taak eer verzaamd dan verlicht worden zal. Neen, Ge verheugt U, wijl uitbreiding Uwer Faculteit zoo zeer gewenscht is voor de Hoogeschool, die de liefde heeft van Uw hart. Zoo weet ik dan niet beter U mijn dank te bewijzen dan door steeds gedachtig te zijn, dat ik hoog heb te